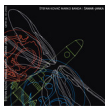

Prispeval Savo Radjenovič
Torek, 22 April 2008 02:00

Po narodnem heroju poimenovana zasedba **Štefan Kovač Marko Banda** so zagotovo še en presežek iz v zadnjih letih že zastrašujoče plodnega Prekmurja. Povsem instrumentalni kvartet fuzije rocka in jazza, začinjenega s segmenti blagodejnega hrupa z izrazitim potencialom, da stopi med prvoligaše »postrocka« ali kakorkoli imenujete to veliko telo povsem sferične glasbe. Najprej naj priznam, da sem tale »prekmurski« plošček v za to namenjeno aparaturo vstavil s precejšnjo mero napetosti in skepticizma.

Napetosti zaradi velikih pričakovanj, ki so jih vame zasadili z izjemnim nastopom, katerega sem imel nedavno priložnost spremljati v KMKC Kompleksu na Ravnah na Koroškem. Scepticismem pa je rezultat zelo pogostega pojava v glasbi, nezmožnost skupine in njihovih aranžerjev, studijskih mojstrov, da njihovo energijo in moč iz živeče celote spravijo na glasbeni medij. Ta pojav je še pogostejši v svetu »postrocka«, torej v žanru, ki je praviloma oskubljen vokala in posledično globine besedil, zgodbe. Zgodbo v tem primeru pripoveduje sinergija zvokov, ki pa je logično (ob uigrani zasedbi) močnejša v živi atmosferi, ob dobremu ozvočenju, kjer svoje doda še vizualni čut.

Da je bil strah odveč, je bilo jasno že po prvi minuti poslušanja, ki me je lahko posadila nazaj v naslonjalo ter me za precej prekratke dobre pol ure potisnila v sferičnost sozvočja, kjer je najpametnejša stvar, ki jo lahko napraviš, da zatisneš oči in se zakleneš pred ostalim svetom. Zbudiš se osvežen in pomlajen.

Prekmurski kvartet, torej bobni, dvoje električnih ter bas kitara, nas uspešno popelje po svoji poti rocka, postrocka z občutnimi primesmi jazza in taktnimi vložki noisa, katerega naključni popotnik je lahko prav vsak, ki se pusti zapeljati tej vokalov slečeni glasbeni zvrsti, ki je, ponovno poudarjam, izrazitejša na koncertnih odrih, in ŠKM banda so po mojih izkušnjah trden dokaz le-tega. Pohvaliti je vredno za ta žanr relativno kratkost komadov. Mnogi v želji po globljem izkustvu idejo vlečejo do epskih razsežnosti, kjer jih končno velika večina zvodeni. Če bi iskal podobnosti in umeščenost v svetu rocka, ne bi mogel mimo kanadskih velikanov Do Make Say Think, ki pa so s širšo paleto glasbenih instrumentov, predvsem zastopanostjo saksofona, le nekoliko silnejši. V misel se prikrade še eno veliko ime, David Pajo alias Papa M, ameriški glasbeni garač, član mnogih zasedb in projektov po celotni zemeljski obli. Morda bi bila primerjava z njim bolj na mestu, predvsem s samostojnimi projekti in njegovo škotsko zasedbo Eska. Kljub vsemu ŠKM banda vozi po povsem svoji cesti, ki ji zaenkrat ni videti konca.

Okrcati gre morda dolžino albuma, ki sicer zajema zavidljivih enajst komadov, vendar dobre pol ure, kolikor traja album, najbrž težko zadosti glasbe željne sladokusce. Jaz osebno kličem po več, a več je pogosto preveč, zaradi česar bi se ta element morda lahko izkazal kot zelo dobra poteza. Prav tako se včasih zdi, da kakšen komad ne doseže svojega potenciala, vendar so to malenkosti, ki jih zamegli sam užitek prepuščenosti v harmonijo zvokov, ki te vsaj za ta kratek čas osvobodijo vseh verig tega sveta.

Slovenija je torej poleg solidnih Coma Stereo in fascinantnih Ruins Matador v teh okvirih bogatejša še za eno ime, ki se lahko postavlja ob bok največjim.

Prispeval Savo Radjenovič
Torek, 22 April 2008 02:00

Ocena : 8/10